

Hoofdstuk 1

De rode Mercedes cabrio reed met hoge snelheid over de provinciale weg. Priscilla's lange, blonde haar wapperde als een vlag achter haar. Ze lachte vrolijk en uitgelaten en keek even opzij naar haar vriendin Samantha die haar rode krullen in bedwang hield met een gebloemde sjaal. Ook zij genoot zichtbaar van de snelle rit. Wat was er ook leuker dan op een heerlijke voorjaarsdag over de nog tamelijk stille wegen te razen in een geweldige wagen.

‘Zo zou ik altijd wel door willen blijven rijden,’ verzuchtte Samantha.

‘Dan doen we dat toch! Maken we er gewoon een extra lang weekend van. Ik weet nog wel een leuk hotelletje hier in de buurt,’ viel Priscilla haar vriendin bij.

‘Dat zal helaas niet gaan. Ik moet morgen gewoon werken.’

‘Sufferd, wie werkt er nou op maandag.’

Samantha's gezicht betrok. ‘Ik, en met mij nog miljoenen anderen. Dat jij op maandag je snor drukt is een heel ander verhaal.’

‘Maandag is zo saai. Dan is iedereen nog chagrijnig omdat het weekend weer voorbij is. Als je op dinsdag komt zijn ze al een stuk vrolijker,’ verklaarde ze met een brede grijns.

Samantha lachte kort. ‘Dat zal wel, ja. Ik snap niet dat jouw vader het nog steeds van je pikt dat jij komt werken wanneer het jou uitkomt.’

Priscilla haalde haar schouders op. Die baan bij het makelaarskantoor van haar vader gaf haar inderdaad voldoende vrijheid om af en toe wat te smokkelen met de tijd en haar werk. Ze nam het niet al te serieus. Werk was leuk maar het moest niet je leven gaan beheersen, daar was het leven veel te kort voor, was haar mening. Bijkomend voordeel was natuurlijk dat haar vader de baas was en veel door de vingers zag van zijn enige dochter. En zolang ze deed wat ze moest doen had niemand toch iets te klagen?

Ze verhoogde de snelheid van haar wagentje nog iets. Ze reed op een spoorwegovergang af waarvan de lichten begonnen te knipperen en de spoorbomen al naar beneden zakten. Genietend van het spannende moment dat het bloed door haar aderen joeg, trapte ze het gaspedaal nog wat dieper in.

Samantha dook diep weg in haar stoel, sloeg haar handen voor haar ogen en gilde. Het getingel van de waarschuwingsbellen overstemde haar gegil toen ze onder de dalende spoorbomen door raasden. Een paar tellen later liet ze haar handen voorzichtig zakken en keek verdwaasd om zich heen omdat de verwachte klap uitbleef. 'Jij bent echt gek!' riep ze met overslaande stem tegen Priscilla die haar met een brede grijns aankeek.

'Ben niet zo'n angsthaas. Ik had nog tijd genoeg om onder die slagbomen door te rijden,' lachte ze.

'Als je maar weet dat dit de laatste keer is dat ik met jou mee rijd.' Boos vouwde Samantha haar armen over elkaar heen en ze keek stug voor zich uit.

Als Priscilla ergens niet tegen kon dan was het wel het boze zwijgen van haar vriendin. Even later zette ze dan ook de auto stil in de berm. Ze draaide zich naar Samantha toe en keek haar vriendin berouwvol aan. 'Lieve, lieve Sammy, ik beloof dat ik zoiets nooit meer zal doen. Het was stom, onnadenkend en levensgevaarlijk. Je hebt groot gelijk dat je boos op me bent. Ik besef dat ik je leven in gevaar heb gebracht en dat had ik nooit mogen doen. Kun je me vergeven?'

Samantha keek sceptisch naar haar vriendin die haar met een pruillip smekend aankeek. Priscilla kende haar vriendin goed genoeg om te weten dat...